

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 8/2021
12.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Слађане Накић Момировић и Добриле Страјина, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Ивана В. Таловића, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-4 У 16736/17 од 16.10.2020. године, уз учешће Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, као противном странком, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 12.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба тужиоца АА поднета против решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број .. од 28.09.2017. године, а ставом другим диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, предлог за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број ../09 од 15.06.2009. године, поднет од стране тужиоца, бившег запосленог у Министарству унутрашњих послова, Полицијске управе у Ужицу.

Подносилац у захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, као и у тужби, наводи да је тужени орган донео оспорено решење у извршењу пресуде Управног суда и да у поновном поступку није поступио по налогу суда, јер није ценио тужбене наводе који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у односу на тужиоца и на јасно означену повреду поступка. Истиче да се тужени у образложењу оспореног решења позвао на одредбу члана 196. став 3. старог Закона о општем управном поступку који више није у примени, што представља битну повреду поступка и погрешну примену материјалног права приликом доношења оспореног решења. Наводи да је тужбом инсистирао да Управни суд у склопу оцене законитости оспореног решења, провери суштину управно-судског поступка укључујући и неправилно утврђено чињенично стање, јер у поступку доношења акта није поступљено по правилима поступка, будући да решење о раскиду радног односа није

потписао министар као једино овлашћено лице предвиђено Законом о полицији и Законом о општем управном поступку, што значи да донето решење има формални недостатак због чега је ништаво. Указује да против њега никада није вођен било какав кривични поступак у вези кривичних дела или прекршаја извршених на раду или у вези са радом за време док је био запослен у МУП-у, нити постоји било који други разлог за отказ предвиђем чланом 179. Закона о раду. Даље наводи да је Управном суду предлагао да посебно размотри одредбе чл. 8, 15. и 16. Закона о забрани дискриминације које се несумњиво могу применити на облике дискриминације којима је изложен, нарочито ако се узме у обзир да му је радни однос престао применом брисаног члана 168. Закона о полицији, који је селективно и субјективно примењиван од стране туженог, а све у зависности од „политичке и територијалне“ подобности лица према коме се примењивао. Предлаже да суд захтев уважи и укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка Министарство унутрашњих послова Републике Србије је у одговору на захтев навело да нема места преиспитивању пресуде Управног суда којом је правилно одбијена жалба тужиоца и правилно утврђено да је тужени оспореним решењем без повреде правила поступка, уз правилно утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право, одбио предлог тужиоца за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број ../09 од 15.06.2009. године. Предложило је да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, оспореним решењем донетим у поновном поступку у извршењу пресуде Управног суда није повређен закон на штету тужиоца, јер је тужени орган у поновном поступку правилно одбио предлог тужиоца за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број ../09 од 15.06.2009. године. Ово стога што је тужени орган приликом доношења тог решења поступао у складу са важећим процесним одредбама и применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Након што је пресудом од 14.06.2017. године поништено решење туженог 01 број .. од 18.05.2016. године и предмет враћен на поновно одлучивање, тужени орган је даљи поступак спровео применом одредаба новог Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16) у складу са чланом 213. став 2. овог закона. Наводи, да је у поступку правилно оцењен као неоснован навод тужиоца да остатак на снази решења о престанку радног односа од 15.06.2009. године, представља кривично дело повреде права по основу рада и права из социјалног осигурања из члана 163. КЗ РС, а то имајући у виду да је пресудом Управног суда 20 У 10695/10 (2009) од 17.12.2010. године одбијена као неоснована тужба АА изјављена против наведеног решења. Стога налази да је неоснован предлог тужиоца да се ово решење поништи зато што је пресудом Основног суда у Ужицу К 1/11 од 09.11.2011. године, ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело лажног пријављивања и недозвољеног држања оружја и експлозивних материјала. Поред тога, суд је оценио да непостојање својеручног потписа министра полиције на решењу о престанку радног односа тужиоца не представља разлог ништавости тог решења, јер је чланом 196. став 3. Закона о општем управном поступку чијом применом је донето предметно решење, између осталог, било предвиђено да ако се решење обрађује механографски, уместо

печата и потписа може да садржи и факсимил, што је у складу са ставом Врховног суда Србије изнетог у одлуци У 6057/2006 од 30.05.2007. године.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је она донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности које су могле да буду од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се Управни суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

Подносилац захтева је поднео предлог за оглашавање ништавим решења о престанку радног односа од 15.06.2009. године због разлога прописаних одредбама члана 257. став 1. тач. 2) и 5) Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10). Тим одредбама било је предвиђено да се ништавим оглашава решење које би својим извршењем могло проузроковати неко дело кажњиво по закону или које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости. Важећим Законом о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), који је ступио на снагу након подношења предлога и чије одредбе су примењене у поступку доношења побијаног решења, одредбама члана 183. став 1. тач. 2) и 6), прописани су исти разлози, али за поништај а не ништавост, коначног решења који су били садржани у одредбама члана 257. став 1. тач. 2) и 5) Закона о општем управном поступку.

По налажењу Врховног касационог суда, у побијаној пресуди и решењу које се тужбом оспорава правилно је закључено да у конкретном случају не постоје законски разлози за оглашавање ништавим, односно за поништај решења туженог 01 број ../09 од 15.06.2009. године. Подносиоцу захтева радни однос је престао на основу члана 168. став 1. у вези члана 111. Закона о полицији, односно због настанка безбедносних сметњи током рада полицијског службеника, због којих са тужиоцем радни однос не би ни био заснован да су такве сметње постојале у време заснивања радног односа, јер је против њега покренут кривични поступак због основане сумње да је извршио кривично дело које се гони по службеној дужности. Решење о престанку радног односа подносиоца захтева, потврђено пресудом Управног суда 20 У 10695/10 (2009) од 17.12.2010. године, којом је одбијена тужба тужиоца да се поништи оспорено решење о престанку радног односа. У поступку доношења оспореног решења, правилно је оцењено да су неосноване тврдње тужиоца да останак на снази решења о престанку његовог радног односа, представља кривично дело повреде права по основу рада и права из социјалног осигурања из члана 163. КЗ РС, без обзира на то што је пресудом Основног суда у Ужицу К 1/11 од 09.11.2011. године ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело лажног пријављивања и недозвољеног држања оружја и експлозивних материјала.

Врховни касациони суд сматра да непостојање својеручног потписа министра полиције на решењу о престанку радног односа подносиоца захтева не представља неправилност која је неком законском одредбом изричито прописана као разлог ништавости, имајући у виду да је чланом 196. став 3. Закона о општем управном поступку чијом применом је донето предметно решење било предвиђено да ако се решење обрађује механографски, уместо потписа и печата може да садржи и факсимил.

Врховни касациони суд је имао у виду и остале наводе захтева, па је констатовао да су истоветни тужбеним наводима који су у побијаној пресуди детаљно размотрени и правилно оцењени као неосновани.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 12.04.2021. године, Узп 8/2021

Записничар,
Љиљана Петровић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић